

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha
proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. OSH 150/25-2/67.1/25044/Ře
KULK 18861/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 12. 2024, č. j. 121597/2024.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání tří přestupků podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že jako provozovatel silničního vozidla registrační značky X nezajistil, aby při užití uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť blíže neustanovený řidič předmětného vozidla dne 16. 2., 21. 2. a 23. 2. 2024, v uvedené časy, na konkrétně uvedených místech, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, tím porušil povinnost dle § 18 odst. 4 uvedeného zákona a toto jednání vykazovalo ve dvou případech znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a v jednom případě znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci dle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Zároveň mu byla podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 2 500 Kč.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že žalobce písemně sdělil údaje o řidiči vozidla v době spáchání přestupků. Označenému řidiči X byla na žalobcem uvedenou adresu do USA doručena výzva k podání vysvětlení. Na tu reagoval sdělením, že vozidlo řídil, zřejmě bylo podání i jím podepsané. Podání bylo doručováno z adresy X, X. Správní orgán I. stupně se na tuto adresu pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení, ta se vrátila jako nedoručená s údajem, že adresát na uvedené adrese nebydlí. Správní orgán I. stupně zjistil, že na uvedené adrese sídlí Autodoprava X. Dále porovnal podpisy řidiče X na podání a doručence o převzetí zásilky na adrese v USA a zjistil, že se liší. Současně provedl šetření dotazem na sousední obce a zjistil, že žalobce se jako provozovatel vozidla opakovaně dopouští přestupků a používá stejnou taktiku označování řidičů v zahraničí. Údaje o řidiči X tak lze považovat za fiktivní, podané za účelem zproštění se viny, proto nemělo smysl s udaným řidičem zahajovat řízení. Dále se žalovaný věnoval posouzení toho, zda přestupky naplnily skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, písm. k) zákona o silničním provozu. Konstatoval, že znaky přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti byly ve všech případech naplněny, stejně tak

i materiální stránka přestupků. Byla tedy naplněna podmínka § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Stejně tak i podmínka stanovená v § 125f odst. 2 písm. c) uvedeného zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobce ani nebyl zproštěn odpovědnosti ve smyslu § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu. Žalovaný se dále ztotožnil s úvahami, na základě kterých správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 3 000 Kč.

II. Žaloba

5. Žalobce namítal, že se sdělení totožnosti řidiče vozidla jeho provozovatelem podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu považuje za podání vysvětlení. Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek podle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Výzva k podání vysvětlení adresovaná označenému řidiči je podmínkou učinění tzv. nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. V daném případě žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla. Toho správní orgán obeslal s výzvou k podání vysvětlení, řidič reagoval podáním vysvětlení, k řízení vozidla se přiznal.
6. Podle žalobce správní orgán se zjištěnou osobou mohl zahájit přestupkové řízení, nebyly dány důvody pro odložení věci a zahájení řízení s provozovatelem vozidla. Pokud řidič reagoval na výzvu k podání vysvětlení, není zřejmý účel zaslání další výzvy k podání vysvětlení. Navíc byla tato další výzva doručována na adresu, která není adresou trvalého pobytu, ani doručovací adresou ani o doručování na tuto adresu nebylo žádáno. Vadné doručování nemělo žádné právní účinky.
7. Žalobce dále namítal, že po podání odporu nebylo provedeno žádné dokazování. Žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání, ani v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu nebyl vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání. Prvoinstanční orgán v rozhodnutí neuvádí, jako dokazování ve věci měl provést. Nelze než uzavřít, že dokazování nebylo provedeno, a pokud bylo provedeno, tak v nepřítomnosti žalobce, který se o něm nedozvěděl. Žalobce dále namítal, že v dané věci nebyl sepsán protokol dle § 18 odst. 1 správního řádu, který se sepisuje o provedení důkazu mimo ústní jednání. Ani nebyl učiněn záznam o provedení důkazu listinou ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí obou stupňů zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Upozornil na § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu a konstatoval, že žalobce mohl námitky a návrhy uplatnit písemně. Navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Pokud soud žalobě vyhověl, nechť žalovanému neuloží povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
10. V replice žalobce uvedl, že vyjádření neobsahuje žádnou relevantní argumentaci. Požadavek žalovaného, aby soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení, vyhověli žalobě, neodpovídá právní úpravě § 61 odst. 1 s. ř. s.

11. Žalobce setrval na názoru, že byly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, neboť řidič, kterého žalobce označil, se k řízení vozidla přiznal. Správní orgán tak postupoval v rozporu s § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále je „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Při posouzení věci vycházel soud z následujících rozhodných skutečností. Správní orgán I. stupně na základě oznámení o podezření ze spáchání tří přestupků, ve všech případech podložených fotografiemi z rychloměru s údaji o naměřené rychlosti, vyzval žalobce jako provozovatele vozidla registrační značky X k uhrazení určené částky ve výši 750 a 500 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a současně ho poučil o tom, že může sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení výzvy.
14. Na výzvy žalobce reagoval písemným sdělením, že vozidlo ve dnech 16. 2., 21. 2. a 23. 2. 2024 řídil X, bytem X. Správní orgán I. stupně doručoval X na uvedenou adresu výzvu k podání vysvětlení, výzva byla doručena dne 11. 5. 2025. Dne 10. 6. 2025 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání, ve kterém X uvedl, *„Zdeluji k zasílka RR855592857CZ ja auto ridil.“* Podání bylo podepsané, podpis se odlišoval od podpisu osoby, které dle doručky převzala výzvu k podání vysvětlení doručenu na shora uvedenou adresu v USA. Písemnost byla k poštovní přepravě podána v Jablonci nad Nisou jako obyčejná poštovní zásilka, jako zpáteční adresa na obálce byla uvedena adresa X. Na tuto adresu se správní orgán I. stupně pokusil X doručit předvolání k podání vysvětlení na konkrétní den za účelem prověření oznámení o uvedených přestupcích s požadavkem na prokázání totožnosti osoby, která se dostaví. Zásilka se vrátila jako nedoručená s informací o tom, že adresát X nemá na uvedené adrese poštovní schránku.
15. Správní orgán I. stupně následně dotazem na Městský úřad Tanvald zjistil, že žalobce obdobným způsobem v případě dřívějších přestupků obviňuje fiktivní osobu X na jiné adrese v USA, předtím uváděl jako řidiče X z Norského království, tehdy písemnost ovšem tehdy posílal z vlastní datové schránky. V roce 2019 udával obviněné X z Přerova, X z Ukrajiny. Po tomto zjištění vydal správní orgán I. stupně ohledně všech přestupků usnesení, jimiž podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil jednotlivé věci přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, resp. v jednom případě dle písm. k) uvedeného zákona, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
16. Následně bylo zahájeno řízení o přestupcích žalobce podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to doručením příkazu do datové schránky žalobce dne 13. 10. 2024. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor, čímž byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení. Oznámením o zahájení přestupkového řízení a vyrozuměním o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním ze dne 4. 11. 2024 žalobci sdělil, že doručením příkazu s ním bylo zahájeno řízení o přestupcích provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s porušením § 10 odst. 3 zákona o

silničním provozu. Žalobci dále oznámil, že dle § 125g odst. 4 uvedeného zákona nebude ve věci nařízeno ústní jednání. Žalobce vyzval, aby se dne 2. 12. 2024 v 10 hod. dostavil k seznámení se s podkladem rozhodnutí před jeho vydáním s tím, že účast není povinná a nedostaví-li se žalobce a neomluví-li se ze závažných důvodů, bude poté ve věci rozhodnuto. Dle protokolu ze dne 2. 12. 2024 se žalobce k seznámení se s podklady nedostavil, k dispozici mu byl ucelený spisový materiál, na jehož podkladě přistoupil správní orgán I. stupně téhož dne k vydání prvostupňového rozhodnutí. Odvolání žalobce bylo žalovaným napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

17. Podstatou žalobcovy obrany je námitka, že nebyly naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
18. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
20. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
21. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za dříve správní delikt, nyní přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Přednost odpovědnosti řidiče za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
22. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.
23. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu

stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21).

24. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud upozornil, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí k kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
25. Na tuto argumentaci pak Nejvyšší soud navázal v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 9 As 445/2017-21, kde dospěl k závěru, že „správní orgán se dostatečně nepokusil zjistit pachatele přestupku (...) Pokud však měl správní orgán k dispozici jméno a zaměstnání této osoby, tyto údaje byly potřebnými indiciemi, které mohly vést k nalezení pachatele přestupku. (...) bylo by totiž předčasné říci, zda lze žalobcem označenou osobu dohledat. V projednávaném případě se nejednalo ani o situaci, kdy žalobce označil za řidiče osobu, která se vyskytuje jako údajný řidič v obdobných případech opakovaně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29), nebo osobu, která vozidlo v době spáchání přestupku nemohla prokazatelně řídit pro svůj zdravotní stav (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Právě jen v těchto uvedených případech nelze po správních orgánech požadovat, aby učinily další nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče předmětného vozidla za účelem zahájení řízení o přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.“
26. Podle rozsudku Nejvyššího správní soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, „je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. (...) je třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.“

27. Zejména při zjevných obstrukcích a v případech, kdy provozovatel jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, judikatura Nejvyššího správního soudu klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla (např. rozsudky ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 331/2018-27, ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016-29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22).
28. V řešené věci správní orgán I. stupně požadavkům citované judikatury Nejvyššího správního soudu dostál. Rovněž podle názoru soudu se jednalo o případ, kdy nebylo potřeba po vydání první výzvy k podání vysvětlení činit další rozsáhlé kroky ke zjištění a prověření totožnosti a žalobcem označeného řidiče s bydlištěm v zahraničí a zahájení přestupkového řízení s tímto řidičem. Už samotná skutečnost, že žalobce bez bližšího vysvětlení ohledně užití vozidla jiným řidičem označil jako řidiče přestupků osobu X s adresou pro doručování písemností v USA, přináší pochybnosti o účelovosti označení osoby řidiče. Správní orgán I. stupně postupoval řádně a v intencích závěrů Nejvyššího správního soudu se nejprve pokusil ověřit, zda v inkriminované dny skutečně řídil žalobcovo vozidlo jím označený řidič (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 293/2023-21, bod 11, č. j. 8 As 110/2015-46, č. j. 3 As 61/2016-44, č. j. 2 As 346/2018-22 nebo č. j. 5 As 353/2020-26). Správnímu orgánu I. stupně se výzvu k podání vysvětlení na tuto adresu v USA podařilo doručit. Poté obdržel písemnost, v níž označený řidič X stručně uvedl, že žalobcovo vozidlo řídil. Ovšem porovnáním podpisů správní orgán I. zjistil, že podpis podatele X na odpovědi na výzvu k podání vysvětlení se odlišuje od podpisu na doručence, kterým bylo převzetí výzvy na adrese v USA potvrzeno. Navíc bylo písemné podání vysvětlení řidiče X zasláno obyčejnou poštou z Jablonce nad Nisou, s uvedením zpáteční adresy X na obálce. Toto zjištění jednoznačně zpochybňuje skutečnou totožnost žalobcem označeného řidiče X. Za popsané situace se postup správního orgánu I. stupně, který se na posledně uvedenou zpáteční adresu na území ČR pokusil X doručit předvolání k podání vysvětlení ohledně spáchání přestupků s žalobcovým vozidlem, jeví jako logický.
29. Žalobci lze dát sice za pravdu, že doručování na takto uvedenou adresu, nemá účinky řádného doručení ve smyslu § 20 odst. 1 správního řádu, to ovšem není pro posouzení věci rozhodné. Skutečnost, že se zásilka z adresy uvedené označeným řidičem na území ČR, odkud ostatně podatel odpovídal na výzvu k podání vysvětlení, vrátila s poznámkou pošty, že na uvedené adrese nemá adresát schránku, jednoznačně posiluje podezření ohledně obstrukčního označení řidiče, kterého nelze jednoduše předvolat k osobnímu podání vysvětlení ohledně přestupků, kterých se měl na území ČR podle tvrzení žalobce dopustit. K tomu přistupuje zjištění správního orgánu I. stupně z úřední činnosti, že obdobným způsobem žalobce jako provozovatel vozidla, s nímž byly spáchány přestupky, opakovaně označoval jiné fiktivní řidiče a uváděl u nich různé adresy v zahraničí, kde se měly jím označené osoby zdržovat.
30. Na základě právě uvedeného lze dospět k závěru, že žalobcův případ je případem prokazatelně obstrukčního jednání provozovatele vozidla, které jako zneužití práva nelze aprobovat. Za popsané situace nebylo pochybením, nečinil-li správní orgán I. stupně další kroky za účelem zahájení přestupkového řízení s označeným řidičem X. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o přestupcích byla naplněna. Správní orgán I. stupně po odložení řízení o jednotlivých přestupcích v souladu s § 125f odst. 5

písm. a) zákona o silničním provozu zahájil s žalobcem řízení o přestupcích provozovatele vozidla.

31. Dále soud konstatuje, že se správní orgán I. stupně nedopustil porušení procesních ustanovení způsobem, který by měl za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
32. Předně je třeba uvést, že již z příkazu ze dne 7. 10. 2024, jehož doručením bylo s žalobcem zahájeno společné řízení o třech přestupcích provozovatele vozidla, vyplývá, jaké podklady měl správní orgán I. stupně k dispozici k zahájení řízení a prokázání spáchání přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy (oznámení městské policie o přestupcích, naměření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem pro měření rychlosti včetně fotografie, určení úseku pro měření ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, platné meteorologické ověření, lustrace provozovatele vozidla, výzva k zaplacení, výzva k podání vysvětlení doručená X do USA, podání řidiče odeslané z adresy v Železném Brodě, nedoručená zásilka s výzvou k podání vysvětlení, zjištění z místního šetření). Také z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně vycházel ze zmíněných podkladů. Současně správní orgán I. stupně v rozhodnutí konstatoval, že úřední činností (dotazem na okolní obce) zjistil, že žalobce se přestupků dopouští opakovaně, používá přitom stejnou taktiku, která byla v rozhodnutí popsána (viz ve spise založená emailová odpověď Města Tanvald – Městského úřadu Tanvald s kopií obdobného podání řidiče označeného žalobcem X s textem „Zdeluji k zasílka RR909480842CZ ja auto ridil.“). Je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně měl pro vydání rozhodnutí patřičné důkazy.
33. Není procesní vadou, nekonal-li správní orgán I. stupně za účelem provedení dokazování shora uvedenými listinami, které tvořily obsah nashromážděného správního spisu, ústní jednání, o němž by ve smyslu § 18 odst. 1 správního řádu sepsal protokol. Porušení povinností řidiče, resp. pravidel provozu na pozemních komunikacích spočívající v nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti bylo u všech přestupků zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy (ověřený rychloměr uvedeného typu). Pro takový případ § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu výslovně stanoví, že se v řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 ústní jednání nenařídí. Na tuto skutečnost byl ostatně žalobce správním orgánem I. stupně výslovně upozorněn v Oznámení o zahájení přestupkového řízení a vyrozumění o možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním ze dne 4. 11. 2024.
34. Obecnou námitku porušení § 51 odst. 2 správního řádu, podle jehož věty první platí, že o provádění dokazování mimo ústní jednání musí být účastníci řízení včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení, soud rovněž neshledal důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí.
35. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, „[s]myslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, nadto listina předložená stěžovatelkou, není vadou řízení, pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání.“

V přítomnosti účastníků řízení či veřejnosti se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu). Jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by naprosto bezúčelné, aby žalovaný musel informovat stěžovatelku o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst jí předložené listiny, a tak jimi provést důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedeního důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlášení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“

36. Smysl uvedeného ustanovení byl v žalobcově případě naplněn prostřednictvím vyrozumění žalobce o jeho právech dle § 36 odst. 3 správního řádu. K realizaci těchto práv správní orgán I. stupně žalobci stanovil konkrétní termín 2. 12. 2024 v 10:00 hod., v němž má možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, neboť ústní jednání se nebude nařizovat právě v souladu s § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu. Současně byl žalobce poučen o všech ostatních procesních právech, která může v řízení realizovat. V uvedený termín byl správním orgánem I. stupně kompletní spisový materiál obsahující podklady pro vydání rozhodnutí shromážděn za účelem jeho zpřístupnění žalobci. Tato skutečnost vyplývá z protokolace úkonu Seznámení s podkladem rozhodnutí před jeho vydáním, k němuž se žalobce nedostavil. Je zřejmé, že tato protokolace v dané věci plní stejný smysl jako záznam o provedení důkazu podle § 53 odst. 6 správního řádu mimo ústní jednání. O seznámení úřední osoby správního orgánu I. stupně se shromážděným spisovým materiálem nemá soud pochyby. Žalobci nic nebránilo, aby se s obsahem kompletního spisového materiálu, na jehož podkladě bylo rozhodnutí o přestupcích provozovatele vozidla vydáno, seznámil a případně na ně adekvátně reagoval.
37. Soud doplňuje, že přezkum napadených rozhodnutí a přestupkového řízení provedl v intencích žalobních procesních námitek, jak byly co do konkrétních právních a skutkových okolností uplatněny. Soud v tomto kontextu připomíná, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65). Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely hledáním myslitelných konkrétních variant pochybení správního orgánu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). V dané věci žalobce ani nespécifikoval, jaký vliv na zákonnost rozhodnutí měl procesní postup správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že nebylo shromážděnými podklady provedeno dokazování při ústním jednání v jeho přítomnosti.

V. Závěr a náklady řízení

38. Vzhledem ke všem shora přijatým závěrům posoudil krajský soud žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

41. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. srpna 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně